

Τα χέρια της Αφροδίτης (Κριτική βιβλίου)

της Ανθής Πέτσα - Σαββίδου

Πάντα μου άρεσε να διαβάζω, θυμούμαι τον εαυτό μου πάντα με ένα χαρτί στο χέρι. Ακόμα και ένα παραπεταμένο, σχισμένο κομμάτι από σελίδα κάποιου βιβλίου με προκαλούσε. Μα-νιακή, θα με χαρακτήριζα. Δεν είναι λίγες οι φορές που για χάρη ενός βιβλίου αδιαφορούσα για το τί γινόταν γύρω μου. Από τη στιγμή που έπαιρνα στα χέρια μου ένα βιβλίο, ο κόσμος χανόταν... Παιδιόθεν, ώρες ατέλειωτες καθιστή ή ζαπλωμένη, ρουφούσα γραμματσοσειρές!

Τα τελευταία χρόνια άλλαξαν εξ ανάγκης οι προτεραιότητές μου και, δυστυχώς, δεν μου μένει αρκετός χρόνος για διάβασμα: Συγκέντρωση υλικού και έκδοση του περιοδικού, έρευνα για τον αγαπημένο τόπο και τους ανθρώπους της, βοήθεια σε νεότερους για έκδοση κειμένων... Ροκανίζεται ο χρόνο και φεύγει...

Στοιβες λοιπόν τα βιβλία, αγορασμένα ή δοσμένα από φίλους, στο κομοδίνο να με περιμένουν μπας και ξεκλέψω λίγο χρόνο, ας είναι και από τον ύπνο μου, για νοερά ταξίδια. Τα κοιτούσα, «ερωτοτροπούσα» μαζί τους και σιωπηρά τους υποσχόμουνα πως θα έρτει η ώρα τους!

Άδραξα την ευκαιρία των ολιγοήμερων διακοπών μου μακριά από τον υπολογιστή και τα «καθημερινά» και στρώθηκα στο διάβασμα. Προτεραιότητα το ιστορικό μυθιστόρημα «Τα χέρια της Αφροδίτης», του αγαπητού συνδημότη και Κυθρεώτη Μιχάλη Χατζηκυριακού, εκδόσεις Σοκολή, 2021.

Με επίκεντρο ένα έργο σύμβολο - το πιο αναγνωρίσιμο έργο τέχνης του 2^{ου} π.Χ. αιώνα - το άγαλμα της Αφροδίτης της Μήλου, το μήλο της έριδος για κατακτητές και μεγάλες δυνάμεις της τότε εποχής (προ επαναστατική περίοδος του 1821) εξιστορεί ο συγγραφέας τις δολοπλοκίες και περιπέτειες από ξένους και ντόπιους ώστε να καταφέρουν ή να το αποκτήσουν ή να το κρατήσουν στον τόπο που για χρόνια το έκρυβε στα σπλάχνα του και καταφέρνει με εξαιρετική μαεστρία, να παντρέψει αρμονικά τον μύθο με την πραγματική ιστορία και να σε ταξιδέψει δίνοντας την ατμόσφαιρα της εποχής.

Η ευχέρεια του Μιχάλη στο γράψιμο και η ικανότητά του να χειρίζεται τη γλώσσα και να ξεδιπλώνει τις σκέψεις του με ευρηματικό τρόπο, μου είναι γνωστή αφού τα τελευταία χρόνια είναι ένας από τους συνεργάτες του προσφυγικού περιοδικού «Ελεύθερη Κυθρέα». Όμως πραγματικά με εξέπληξε ευχάριστα όταν πήρα στα χέρια μου αυτό, το πρώτο σε μεγάλη έκταση έργο του.



Ομολογώ πως το είδος του συγκεκριμένου βιβλίου τα τελευταία 20 χρόνια είναι το αγαπημένο μου αφού η όλη μυθοπλασία στηρίζεται σε πραγματικά και τεκμηριωμένα ιστορικά γεγονότα. Στο συγκεκριμένο έργο μάλιστα ο Μιχάλης δεν αναφέρει απλά πως είναι βασισμένο σε ιστορικές πηγές αλλά παραθέτει και τις σχετικές αναφορές ή αυτούσια αποσπάσματα ως υποσημειώσεις, ενδυναμώνοντας με αυτό τον τρόπο τη μυθοπλασία με έρευνα και με όσο το δυνατό ακριβή και εμπειριστατωμένα στοιχεία. Ως αποτέλεσμα εύκολα ο αναγνώστης αντιλαμβάνεται και συνάμα εκτιμά τον κόπο και το αποτέλεσμα της εκτενούς και επίπονης αυτής συγγραφής.

Ο Μιχάλης, με την έμφυτη ευγένεια που τον διακρίνει, υποδέχεται, από τις πρώτες σελίδες του βιβλίου τον αναγνώστη και σχεδόν απολογητικά, προτού αρχίσει το ξετύλιγμα της ιστορίας του, δίνει το έναυσμα γι' αυτό του το ταξίδι στο χρόνο και στο χώρο της Μήλου, καταθέτει την ιστορική αλήθεια και σε αντιπαράβολή με τα φανταστικά ονόματα δίνει τα πραγματικά ονόματα των πρωταγωνιστών του.

Ταξιδεύοντας στις σελίδες του, σε συνεπαίρνει η σπονδυλωτή δομή, η στρωτή γλώσσα και η χρονολογική συνέπεια που διακρίνουν το όλο έργο. Οι ωραίες εικόνες, οι λεπτομέρειες και η περιγραφική ικανότητα του συγγραφέα δίνουν ζωή στους πρωταγωνιστές και κρατούν σε αγωνία τον αναγνώστη, ώστε με μεγάλο ενδιαφέρον να προσπαθεί να διαβάσει το μυθιστόρημα απνευστί!

Αντί περιληπτικής αναφοράς στην όλη πλοκή και ιστορία του μυθιστορήματος, θα αρκεστώ να πω πως η αληθινή περιπέτεια του αγάλματος εξυφαίνεται παράλληλα με τη μυθοπλαστική, ρομαντική ιστορία της αγάπης δυο νέων ανθρώπων, τις ανατροπές, τις δολοπλοκίες, τα πάθη και τα λάθη των πρωταγωνιστών.

Η ανάγνωση του βιβλίου είναι ευχάριστη, όχι κουραστική. Απόλαυσα αυτό το ενδιαφέρον ταξίδι στον χώρο και στον χρόνο. Περιπάτησα σε τοποθεσίες της Μήλου και στενά της Χώρας, μπήκα σε φρεγάτες και πλοία παρακολουθώντας την οδύσσεια του αγάλματος. Θύμωσα με τον γάλλο Marcellus για τον άστοχο χαρακτήρα και τις μηχανορραφίες του, συμπόνεσα την Αγγελινιώ για τις τόσες δυσάρεστες ανατροπές που της επιφύλαξε η μοίρα, βρέθηκα στη δύσκολη θέση του Κονταράκη, του παπα Βεργή και των άλλων προκρίτων να τους αρπάζουν μέσα από τα χέρια τους τη Θεά τους. Ένωσα έντονα, αρχικά, αρνητικά συναισθήματα για τον πειρατή Κάψη που στη συνέχεια μετατράπηκε σε συμπόνια και συμπάθεια για τον ίδιο ως τον από μηχανής θεό Βιδιανό και στη συνέχεια ως τον αδελφό Γιάννο Κάψη.

Βρισκόμενη στην 233^η σελίδα του και κλείνοντάς το, δεν μπόρεσα να διαχωρίσω στο μυαλό μου πού σταματά η ιστορία και πού ξεκινά ο μύθος. Ήταν όλα τόσο μαεστρικά μπλεγμένα και τόσο αληθοφανή δοσμένα!

Μπράβο Μιχάλη! Έβαλες πολύ ψηλά τον πήχυ με το πρώτο σου βιβλίο! Αναμένουμε με πραγματικό ενδιαφέρον το επόμενο που, είμαι βέβαιη οσονούπω θα βρίσκεται στα ράφια των βιβλιοπωλείων σε Ελλάδα και Κύπρο! Καλό ταξίδι να έχει!